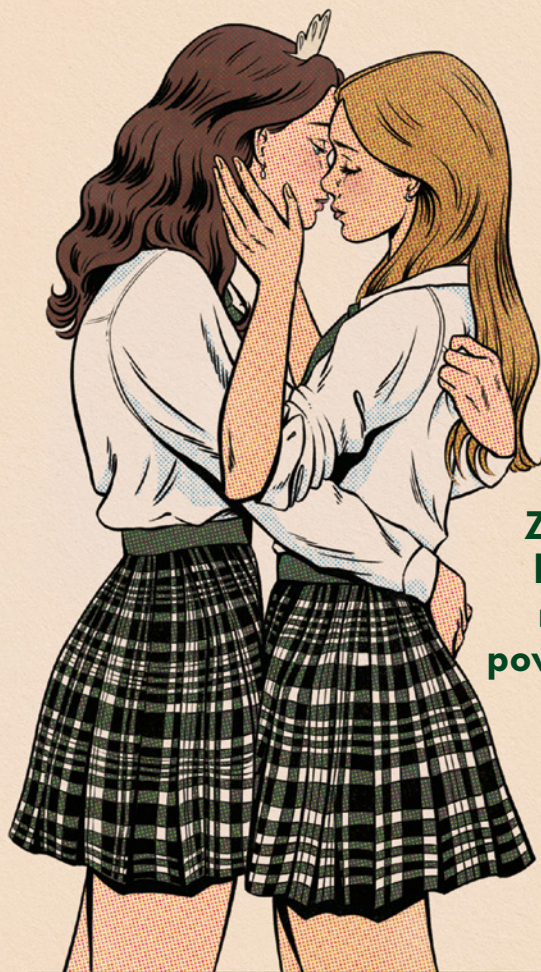
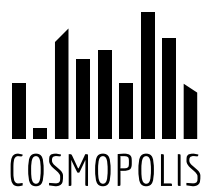

PRINCEZNA A JÁ

Zvítězí
láska,
nebo
povinnost?

SOPHIE GONZALES

SOPHIE GONZALES

PRINCEZNA
A JÁ

Přeložila Martina Balzano

Text Copyright © 2025 by Sophie Gonzales

Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.

All rights reserved.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Martina Balzano, 2026

ISBN 978-80-271-6124-9

*Věnováno všem, kteří věřili v tuto knihu a ve mě.
Bez vás bych to nedokázala. Děkuju.*

POZNÁMKA AUTORKY

Vážení čtenáři,

Princezna a já je moje nejstarší a zároveň i nejmladší dítě. Před jedenácti lety jsem někoho potkala a v návalu romantického zápalu jsem během padesáti čtyř dnů napsala knihu o devadesáti čtyřech tisících slovech. Věděla jsem naprosto přesně, co má z mého úsilí vzejít, tedy „princezna se zamiluje do obyčejné holky“, a slova ze mě tryskala tak rychle, že je moje prsty nestíhaly zapisovat. Hotovou knihu jsem vypustila do světa a v řádu dnů mě oslovila literární agentka. Dovolila jsem si doufat, že je to ona. Kniha, která ze mě udělá spisovatelku.

Bohužel se tak nestalo. Během následujícího roku se opakoval neustálý koloběh oslovení a odmítnutí, vždy s argumentem, že pro queer příběh o princezně neexistuje čtenářské publikum. Podle všeho se jednalo o téma, které bylo v té době velmi specifické. Bez ohledu na to, kolikrát jsem svůj rukopis upravila – a že za ten rok prošel značným množstvím úprav –, jsem pořád slyšela to samé. A tak jsem knihu schovala do šuplíku.

Jak vám řekne každý vášnivý nebo i příležitostný čtenář, čas nakonec ukázal, že pro queer příběh o princezně ve skutečnosti publikum existuje. A dokonce dost početné. A přestože jsem na svou milovanou prvorozenou nikdy nezapomněla, v tu chvíli jsem se obávala, že můj kdysi jedinečný námět se najednou změnil

z „příliš atypického“ na „vyčerpaný“. Zejména jeden nejen literární počin se podobal méj původní dějové linii tak výrazně, že jsem se bála, aby mě lidé neobvinili z plagiátorství, kdybych někdy vydala svou vlastní verzi, přestože vznikla dřív. Ale když mě několik přátel v roce 2021 požádalo, jestli by si moji knihu mohli přečíst, a já ji chtěla nejdřív trochu „učesat“, došly mi dvě věci. Zaprvé, pořád ten příběh vášnivě miluju. Zadruhé, díky nabytým zkušenostem a čerstvému pohledu jsem byla schopná osvěžit zápletku tak, abych zachovala srdce příběhu, ale dodala mu nový dech a širší obzor.

A tak jsem – už ne jako spisovatelský zelenáč – vzala svůj rukopis a pomohla mu vyrůst. Nemyslela jsem si, že je možné ho milovat ještě víc než předtím, ale stalo se. Mám ho ráda, protože je to příběh, který jsem napsala po seznámení s mým teď už manželem, a protože je plný naděje a touhy. Je to příběh, který jsem napsala jako sotva dospělá a přepracovala ho s jistotou, již mi dodalo více než desetileté promýšlení původního rukopisu. Neříkám to často, ale jsem na něj hrdá. Jsem hrdá a těším se, že se konečně dostane dál než jen k malé skupince nadšených příznivců, které si získal před lety, a konečně obletí svět.

Tato kniha mě provází už více než třetinu mého života. Doufám, že se vám bude líbit. Opravdu v to doufám. Dnes ji držíte v rukou jen díky mamutímu úsilí nespočtu lidí a jejich nekonečné, neúnavné snaze.

A já jsem moc ráda, že se svět, do kterého ji posíláme, zlepšil a že se v mnoha měřitelných ohledech liší od světa, v němž vznikla.

S láskou,
Sophie

KAPITOLA PRVNÍ

DANNI

Jsem zhruba v polovině prohlídky střední školy Bramppath College, když začínám pojímat podezření, že jsem se ocitla ve vodách zamořených žraloky. A vzhledem k tomu, že jsem vyrostla v coloradském Boulderu, nikdy jsem se ani nenaučila plavat.

Bramppath College je nehorázně prestižní internátní škola plná nehorázně bohatých holek, které se všechny vozí ve vlastních porsche, BMW nebo podobných luxusních autech. Některé z mých budoucích spolužaček pocházejí doslova z vládnoucích šlechtických rodin a ani ty ostatní se ani v nejmenším nepodobají kamarádům, které jsem měla doma.

Já patřím do školy postavené z červených cihel, kde jsou lavice počmárané liháčem, ze zdí se odlupuje barva a všichni ve třídě se spolu navzájem kamarádí. Teď mám ale nastoupit na střední školu, kde studentky posedávají mezi keři růží a zimolezu, obědvají u stolů z mahagonového dřeva a holkám jako já věnují pozornost jen tehdy, když se zrovna chtějí nad někým ofrňovat.

Hellene, upovídaná prodavačka z obchodu s uniformami, která je současně i naší dočasnou průvodkyní, mi připadá docela milá. Ale to ještě není důvod, proč bych měla před bohatými lidmi polevit v ostražitosti. Hellene nevypadá, že by do práce jezdila vlastním porsche. Přesto je touhle školou buď naprosto posedlá, nebo dostává slušně zapláceno, aby posedlost předstírala, protože na

nás chrlí informace o budovách, jako by si ráno dala místo kafe něco mnohem silnějšího. Máma je ovšem blahem bez sebe. Ty dvě už mě o pořádný kus předběhly a povídají si, jako by se seznámily před patnácti lety, a ne před patnácti minutami.

Ploužím se za nimi a rozhlížím se kolem sebe. Areál školy je obří. Přísahám, že na střechu téhle školy by se vešlo celé naše boulderské předměstí. Maličko se přikrčíme, abychom mohly projít pod úhledným obloukem živého plotu, sejdemo po kamenných schodech a pak pokračujeme přes květinovou zahradu. Po naší levici se tyčí další budova, která byla podle Hellene postavena před bůhvíkolika staletími. Abych si to všechno prohlédla, musím zaklánět hlavu tak moc, až si natáhnu sval.

Dokonce i moje tělo ví, že sem nepatřím. Škoda že mé hlavě to došlo až ve chvíli, kdy už bylo na všechno pozdě.

Až do dnešního dne mi stěhování do jiné země připadalo docela vzrušující. Moje máma se totiž asi před dvěma lety seznámila na internetu s jistým Dennisem Bakerem, a jak se ukázalo, nešlo o žádného sňatkového podvodníka. Vlastně je to moc fajn chlapík.

Můj biologický otec se vypařil krátce po tom, co máma otěhotněla. V podstatě celé moje dětství zůstala single, takže jsem nikdy nepoznala žádnou otcovskou figuru, s níž bych teď mohla Dennise srovnávat. Přesto jsem si jistá, že bych si pro ni nemohla přát nikoho lepšího. Když to mezi ním a mámou začalo vypadat vážně, dokonce se původně nabídl, že se přestěhuje za námi do Boulderu, protože chtěl, abych mohla dostudovat střední školu ve své zemi. Jenže pak ho máma odjela navštívit do Henlandu a vrátila se naprosto nadšená. Uplynul další rok a půl – a jsme tady natrvalo.

Když se tohle všechno začalo dít – to jsem ještě byla mladá a naivní –, jako první mě napadlo: *Páni, fakt budu bydlet v Henlandu?* Je to sice mini zemička, ale je úchvatná, a navíc je to odtud

jen kousek do Paříže a Bruselu, dá se tam v pohodě dojet autem. Z Boulderu bych mohla jet na jih mnohem déle a pořád bych byla v Coloradu, nekecám. A druhá myšlenka, která mi po tom oznámení bleskla hlavou: *Počkat, není tam Bramppath?* Bramppath College (jak se ukázalo, americký výraz pro vysokou může v některých zemích označovat i střední školu, což je dost matoucí) je vyhlášena jako jedna z nejlepších škol na světě, která posílá do světa jednoho hudebního génia za druhým. Možná, pomyslela jsem si, bych se mohla stát jedním z nich.

Máma a Dennis tak docela neskákali nadšením, že chci chodit na internátní školu, ale i tak mi dovolili podat si přihlášku a zažádat o stipendium. Když se na to dívám s odstupem času, mám dojem, že jsem ani ve snu nečekala, že by mě vážně přijali.

Pak jsem ale postoupila do užšího výběru.

A nakonec mě přijali.

Tak jsem tady. Poprvé jsem osobně na Bramppathu a připadám si tu jako gumová kačenka, kterou někdo hodil z vany rovnou do oceánu.

„Taneční sál je napravo od tenisových kurtů,“ povídá Hellene mámě a ta ohromeně áchne. „Hlavní piano je tamhle,“ dodá Hellene, ukáže na něj a já zbystrím. „Cvičební hodiny si můžeš rezervovat v našem online systému, ale myslím, že jsi momentálně na škole jediná pianistka. Letos je to tu samý smyčec, takže ho budeš mít většinu času sama pro sebe.“

Máma vítězoslavně švihne pěstí do vzduchu. Udělám totéž a doufám, že si nevšimne mého k smrti vydešeného výrazu.

Jde o to, že jsem střední školu nezahájila úplně nejlíp. V poslední době se to sice zlepšilo, ale to je zásluha mé nejlepší kámošky Rachel. Rachel, která žije v Boulderu a nebude tu, aby mi kryla záda, kdyby se mě moje nové spolužačky rozhodly nenávidět. Což se klidně může stát. Ostatně, nebylo by to poprvé, kdy bych se ocitla v podobné situaci.

Na konci prohlídky nás Hellene zavede do malé místnůstky kousek od hlavní kanceláře. „Počkejte tu chvíličku,“ požádá nás a zmizí za dveřmi, za kterými zahlédnu zlověstné černé schodiště. „Skočím ti pro uniformu.“

Překvapeně se na sebe s mámou podíváme. Pokrčím rameny a posadím se na jednu z asi dvanácti dřevěných židlí naskládaných podél stěny. Spolu s námi tu čeká ještě jedna holka v mém věku. Má dokonale tvarované rty a ostrou bradu, hádám, že by mohla pocházet z východní Asie. Roztržitě se na mě usměje, odhrne si ofinu z očí a odhalí rovné, vysoko posazené obočí.

Nevím, jak poznat, jestli je její oblečení drahé, aniž bych se podívala na cedulky – a ty samozřejmě nevidím –, ale z nějakého důvodu na mě draze působí. Od hlavy až k patě je oblečená v neutrálních barvách, její kabelka působí měkce, jako by byla ušitá z pravé kůže, a na botách nemá ani flíček.

Vsadím se, že jezdí vlastním porsche.

Na schodišti se s krabicí v náruči vynoří Hellene. Hekne námahou pod její tíhou. Ihned jí spěchám na pomoc, ale máma mě předběhne. Když své břímě společnými silami dotáhnou na stůl, Hellene ustoupí a snaží se popadnout dech. Pak si konečně všimne té druhé holky. „Aha, Molly. Přišla sis pro plášť, je to tak? Omlouvám se, máme trochu zpoždění.“

Molly pokrčí rameny. „Já nikam nespěchám.“

Hellene, uspokojená její odpovědí, začne vyskládat obsah krabice. „Povinná uniforma je hrazena ze stipendia,“ řekne a podá mi horu balíčků průhledného igelitu, skrz který prosvítají různé odstíny tmavě zelené a bílé. „Máš tu košile, sukně, vesty a ponožky... Tohle je tvoje školní kravata a školní svetr, slavnostní večerní plášť – ten je těžký – a maturitní plášť.“

„Počkat, kde je spodní prádlo s monogramem?“ zavtipkuje máma a já bych se studem nejradši propadla do země. Jestli Molly předtím nepoznala, že sem tak docela nezapadám, teď už to ví jistě.

Věž balíčků, která je zhruba stejně vysoká jako já, se mi začne v náručí nebezpečně naklánět téměř hned, jak mi ji Hellene podá, a tak ji odložím na nejbližší židli. Chvilí si myslím, že se udrží ve vzpřímené poloze, ale nakonec se převrhne a igelitové balíčky se rozletí po celé místnosti.

Paráda.

Celá rudá je začnu sbírat a Molly si přikryje pusou dlaní, aby nebylo vidět, že se směje. Cuknu sebou a ona přestane.

Hellene se otočí k mámě: „Máme tu ještě ragbyový svetr, ale protože se jedná o volitelnou položku, není hrazená ze stipendia.“

„To nevadí. Kolik stojí?“

„Sto padesát.“

Eur? Prudce zvednu hlavu. „Nemusíš mi ji kupovat,“ řeknu mámě. „Vážně ne. Mám přece kupu všelijakých svetrů a triček, nic dalšího nepotřebuju.“

Máma se kousne do rtu a založí si paže na hrudi. Chtěla jsem jí ušetřit starosti, ale zřejmě jsem ji uvedla do rozpaků. „To je v pořádku, miláčku.“

„Můžu si ji přece koupit později, ne?“ zeptám se Hellene nápadně pisklavým hlasem. „Kdyby se ukázalo, že ji fakt chci nebo tak?“

Výraz v mámině tváři se setsakramentsky podobá úlevě. „Není ten svetr náhodou pošitý drahokamy?“ otočí se k Hellene, která vyprskne smíchy.

V tu chvíli zachytím koutkem oka pohyb. Molly si dřepa vedle mě, aby mi pomohla posbírat rozházené oblečení. Usměju se na ni, napůl vděčně, napůl ostražitě, a ona položí balíčky zpátky na prázdnou židli.

„Děkuju.“

„Za nic,“ odvěti a pak potichu dodá: „Já se nesmála tobě. Smála jsem se Hellene. Jsem si jistá, že s tvou mámou flirtuje.“

Hellene stojí nad stolem, vysvětluje mámě něco ohledně formuláře a já si všimnu, že se nápadně naklání co nejbliž k ní. Možná že

moje teorie „předstírá nadšení jen proto, že je to její práce“ byla správná jen napůl. Posadíme se s Molly vedle sebe a já šeptem odpovím: „Myslíš?“

„Jsem si tím na devadesát devět procent jistá.“

Nevím, jestli Molly připadalo vtipné, jak trapně okatě se Helene chová, nebo jestli považuje za vtip fakt, že je někdo lesba. Prosím, ať je to ta první možnost. Nechci, aby první holka, kterou jsem tu potkala, a která navíc působí docela mile, byla homofobní. Jinak bych mohla vstát, vyjít ze dveří a zastavit se až v Coloradu, přestože vůbec neumím plavat.

„Máma je zadaná,“ odpovím opatrně.

Molly luskne prsty, jako by říkala „sakra, to je škoda“. „Hellene bude zklamaná. Když se loni rozvedla, radily jsme jí, aby se zkusila seznámit s někým novým. Nejspíš si to konečně vzala k srdci.“

Způsob, jakým to Molly říká, na mě zapůsobí pozitivním dojmem. Léta jsem se snažila vypořádat, jak se přátelé a rodiča vyjadřují o homosexuálech, které znají, a pokoušela jsem se odhadnout, jestli by bylo bezpečné se jim jednoho dne, až budu připravená, svěřit. Sice nejsem jasnovidce, ale jsem minimálně schopná udělat si na základě odpozorovaných náznaků docela dobrou představu.

Tahle holka se mi nezdá ani zlomyslná, ani homofobní. A co víc, nezdá se, že bych nesnesitelná připadala já jí.

Panika, kterou jsem cítila během prohlídky, trochu ustoupí. Teda, hodně ustoupí.

Molly kývnutím ukáže na hromadu mého školního oblečení. „Tak maturitní plášť, jo? Nastupuješ do pátáku, nebo do šestáku?“

„Do pátáku.“ Takže do ročníku, kterému se tady říká juniorský.

„Já taky,“ řekne Molly. „Jsi na internátní škole poprvé?“

„Jo. Vlastně jsem poprvé v Henlandu obecně.“

Molly mi věnuje přehnaně překvapený pohled. „Cože? To bych vůbec neřekla.“

„Takže mě nic neprozradilo?“

„Ne, podle mě by ses klidně mohla vydávat za místní,“ řekne s rozpustile nakrčeným nosem a já se zazubím.

Máma po nás koukne a ukáže mi povzbudivý palec nahoru.

Modlím se, aby si toho Molly nevšimla.

„Je to divné? Myslím přestěhovat se do cizí země,“ zajímá se Molly.

„Trochu jo. Těšila jsem se, až si všechno prohlédnu, ale moje máma a její manžel – můj nevlastní otec – měli plné ruce práce se stěhováním a řešením víz, takže na mě neměli čas. Celou dobu jsem jen zalezlá ve svém pokoji.“

Lituju svých slov hned, jak je vypustím z pusy, ale nedá se nic dělat. Zním jako asociální ztroskotanec, který nemá žádný život.

Molly to naštěstí nerozhodí. „V sobotu po obědě pořádám u mě doma takové setkání a pozvala jsem pár pátaček. Stav se, kdyby tě tvůj pokoj omrzela.“

Nedokážu zakrýt své překvapení a Molly si musí všimnout, jak se tvářím, protože své pozvání upřesní. „Moc by mi pomohlo, kdybys přišla. Potřebuju záminku, abych mohla trávit méně času s... určitými lidmi.“

Nejradši bych se jí zeptala, proč si zve k sobě domů lidi, se kterými se nechce bavit, ale rozhodnu se nevyzvídat. Měla bych si na podobné rozmíšky bohatých holek co nejrychleji zvyknout.

„No, určitě ti nemusím říkat, že mám nabitý program a nevím, kam dřív skočit,“ opáčím nevzrušeně a Molly se zazubí. „Ale jo, kupodivu bych si mohla najít chvilku času.“

„Super,“ zaraduje se Molly. „Budeš se moc seznámit s některými holkami z naší třídy.“

„Chodíš do třídy s princeznou Rosemary?“ zeptá se jí máma. Ani jsem si nevšimla, že nás odposlouchává. „Chci říct, chodí do školy jako ostatní holky?“

„Nemá žádnou nakažlivou nemoc, mami,“ odvětim a očima ji prosím, aby toho nechala, než Molly své pozvání zase zruší.

„Princezny mívají soukromé vychovatele,“ brání se máma.

„Rose chodí do školy jako všichni ostatní,“ přeruší nás Hellene. Evidentně se jí nelíbí, že by měla být vynechaná z rozhovoru. „Daniela se s ní určitě seznámí.“

„Opravdu?“ protáhne máma a zakmitá obočím, jako by mi naznačovala, že by to pro mě osobně měla být báječná zpráva. Jako bych se přestěhovala do jiné země, jen abych mohla šplhat po společenském žebříčku a stýkat se s henlandskou princeznou.

Míra mých rozpaků téměř překročí snesitelnou úroveň.

Teď se budu muset zřeknout vlastní mámy, což mě samozřejmě netěší, protože před tímhle rozhovorem jsem ji měla moc ráda.

Naznačím Molly „promiň“ a v duchu umírám studem. Moje nová spolužačka vypadá... ne zrovna našťavaně, ale rozhodně zasmušile. Přátelský úsměv se jí vytratil z tváře jako mávnutím kouzelného proutku.

Jsem v háji.

„Přijde princezna na ten tvůj večírek?“ vyzvídá máma, protože jí nejspíš nestačí, jak moc mě už stihla ztrapnit.

Mollyin výraz ještě víc potemní. „Jo, přijde,“ odpoví úsečně. Máma konečně pochopí, že její otázky nejsou namístě, a znovu se otočí k Hellene.

Nevím, jaké to je, vyrůstat v monarchii, ale počítám, že někteří místní mají ke královské rodině silný vztah. U pokladen v supermarketu jsem zahlédla časopisy s jejich tvářemi na titulních stranách, některá auta jsou ozdobená samolepkami s královským erbem a ve vstupní hale imigračního úřadu visí portrét královského páru v nadživotní velikosti. Ale kdybych si měla tipnout, Molly mezi tyhle lidi evidentně nepatří.

„Jú, královská rodina, to je teda něco,“ špitnu posměšným tónem. Promiň, mami. Tady je každá holka sama za sebe, a jestli Molly zruší moje pozvání na večírek jen proto, že moje máma neumí včas zmlknout, až do smrti jí to nezapomenu.

Naštěstí jsem vsadila na správnou kartu, protože Molly se opře a ramena jí viditelně povolí, jako by z ní opadlo napětí. „Všichni dorazí kolem půl druhé,“ řekne. „Dáš mi na sebe číslo? Pošlu ti adresu.“

Máma se na mě z opačného konce místnosti nadšeně usměje.

Když Molly skloní hlavu, aby si uložila moje číslo do telefonu, mámě její veselé gesto oplatím.

KAPITOLA DRUHÁ

ROSE

Moji bodyguardi, Theodore a Sidney, tiše stojí na verandě sídla Molly Kwonové, jeden pozoruje oknem mě a druhý pozorně sleduje přední nádvoří. Místo aby hlídkovali jako obvykle, tisknou se k sobě, aby se vyhnuli dešťovým kapkám. Odvrátím zrak, protože mě trápí, že musí trčet v tom psím počasí venku jen kvůli mně. Před silným deštěm jsou sice chránění, ale před chladem ne, a letos jsou teploty na místní poměry nezvykle nízké.

Kdybych si myslela, že to k něčemu bude, trvala bych na tom, aby se střídavě chodili ohřát do kuchyně, odkud můžou hlídat stejně tak dobře jako zvenčí, a dali si šálek čaje. Problém je v tom, že to, co říkám já, nikoho moc nezajímá.

Otcovy rozkazy jsou jasné. Třeba dnes mě musí oba bodyguardi hlídat z nádvoří a hnout se odtamtud můžou jen v případě, že by mi hrozilo přímé nebezpečí. Na jejich pohodlí nezáleží a já rozhodně nemám pravomoc vydávat doplňující nebo protichůdné rozkazy.

Ačkoli, pokud mám být fér, Theodore a Sidney o čaj ode mě stejně nejspíš nestojí. Když jsem jim ho totiž nabídla naposledy, byla jsem tak sjetá, že jsem si spletla sůl s cukrem.

Líně je sleduju ze svého obvyklého stanoviště, tedy z koženého křesla nejbliž u vchodu. Přes vysoké opěradlo nade mnou se přehne Eleanor Kowalczyková, jedna z mých nejbližších kamarádek. Spustí mi před obličej napůl vykouřený joint, jako by to byla

mrkev a já kůň, kterého se snaží nalákat. Odeženu jí ruku a zamaskuju vlnu podráždění zdánlivě lehkomyšlným smíchem.

„Takže to myslíš vážně?“ zeptá se Eleanor a kývnutím ukáže na jointa ve své ruce.

„Kdy jsem naposledy něco slíbila a nedodržela?“

Na gauči kousek od nás, kde se povaluje partička našich kámošů, se vytáhne na kolena vysoký kluk s hustými tmavými kudrnami a napřáhne k Eleanor ruku. Je to Alfie Paget-Harrington. Hvízdne na ni a ona si potáhne a jointa mu podá. Alfie ho chvíli převaluje mezi prsty, a přitom se na mě dívá a vrtí hlavou. „Naštěstí,“ řekne pomalu tím svým hlubokým hlasem, „jsme my ostatní nikomu nic podobného neslíbili.“

„Vy ostatní,“ připomenu mu, „jste k tomu neměli žádný důvod.“

„Tady na nás nemíří kamery, Rosie,“ poučí mě Alfie. „A všechny v místnosti znáš.“

Dívám se mu do očí tak dlouho, dokud neuhne pohledem. „Aspoň zbude víc pro mě,“ poznamená a zvedne si jointa ke rtům.

„Pro nás,“ opraví ho Eleanor a vrhne se na něj, aby mu vypáčila jointa z ruky, až Alfie vyjekne.

Molly, usazená na druhém konci místnosti, vzhledne. Nejdříve se dívá všude, jen ne na mě. Nakonec to ale přece jenom nevydrží a koukne na mě, aby zjistila, že zírám přímo na ni. V okamžiku, kdy se naše pohledy setkají, povytáhnou obočí. Víc není třeba. Jestli se mi bude vyhýbat i po tomhle, ty její výmluvy už nebudou znít ani trochu věrohodně a Molly rozhodně není typ, který by bez problému zvládal konfrontace. Ani když se snaží něco dokázat.

A ona se snaží něco dokázat, tím jsem si naprosto jistá, protože od mého příjezdu se mnou nepromluvila ani slovo, jen nás s Eleanor pozdravila.

Místo toho tráví celé odpoledne po boku holky s dlouhými tmavě blond vlasy, kterou nemůžu popsat jinak než jako kuriózní. Má na sobě nepadnoucí prošívanou bundu a džíny, které jí sednou

ještě hůř. Boty má zabláčené, pleť nápadně bledou a už asi půl hodiny tu sedí s rukama pevně založenýma na hrudi. No fakt, hlídám to.

Už od pohledu není ve své kůži, ale to mě nepřekvapuje. Působí tu tak nepatřičně, až bych skoro věřila, že se mezi námi ocitla omylem. Nemám nejmenší tušení, kde na ni Molly narazila. Nebo proč je moje nejlepší kamarádka zjevně tak zaujatá tou neohrabanou cizí holkou, že si nenajde ani chvilíčku na to, aby ji mně a Eleanor představila.

I kdyby to měla udělat jen proto, abychom přesvědčily všechny, kdo se dívají, že je mezi námi všechno v pořádku.

Molly té cizí holce něco řekne a obě se vydají mým směrem, zatímco Alfie se naopak vzdálí. Molly zvedne ze stolku s občerstvením, kolem kterého zrovna prochází, flétnu se šampaňským a pak mi ji podá. „Rose,“ osloví mě, když od ní přijímám sklenici, „tohle je Danni. Chodí do pátáku, stejně jako my.“

„Aha. A na kterou školu?“ zeptám se

Molly po mně střílí pohledem, jako bych záměrně předstírala, že jsem natvrdlá.

Je sice možné, že moje reakce zní natvrdle, ale na svou obranu musím říct, že to rozhodně není záměrné.

„Na Bramppath,“ oduší Molly a já si příliš pozdě uvědomím svůj přešlap. Nejspíš ji přijali na hudební obor a dostala stipendium. Jsou to jediná dostupná stipendia, která plně hradí celé studium. A je docela těžké je získat.

„To musíš být zázračný hudební génius,“ poznamenám. „Dobře pro nás, že ses k nám přidala. Na co hraješ?“

Danni otevře ústa, jako by mi chtěla odpovědět, ale pak se zarazí. „Na piano, ale... Jak víš, že jsem hudebnice?“

Hned druhá chyba v řadě. Ještě že tu nejsou máma s tátou, jinak bych dostala přednášku. Poukazovat na třídní rozdíly je nevkusné, to jsou přesně mámina slova.

Molly mě zvědavě pozoruje, očividně nemá v plánu mě zachránit, takže se to pokusím uhrát sama. „Máš ruce jako pianistka,“ odpovím. Ani přitom nemusím lhát, Danni má opravdu dlouhé prsty. „Už ses tu stihla se všemi seznámit?“ rýpnu si do Molly, což Danni pochopitelně nemá šanci pochopit, přesně jak jsem chtěla. Moje nejlepší kamarádka se mi podívá do očí, ale ani nepípne. Aspoň jsem jí dala na srozuměnou, že jsem si všimla, že se baví prakticky s každým člověkem na večírku kromě mě.

„Myslím, že jo,“ odpoví Danni. Má výrazný americký přízvuk a mně se nepodaří detekovat ani ždíbec henlandské intonace. Takže je to nováček se stipendiem, a ještě ke všemu čerstvě přistěhovaný. „Nikdy si všechna ta jména nezapamatuju.“

„Jestli se ti podaří zapamatovat aspoň něco, zkus se soustředit na příjmení,“ poradím jí. „V těchhle kruzích jsou příjmení obecně důležitější. A kdyby všechno ostatní selhalo, pamatuj si Kwon a Kowalczyk, s tím si vystačíš.“

Eleanor si klekne, natáhne se přes opěradlo gauče a kývne na nás. „Kowalczyková jsem já,“ představí se Danni a podá jí ruku.

„Jasně,“ usměje se Danni nervózně. „A kdo je Kwon?“

„Kdo je Kwon?“ zopakuju po ní a nedokážu ze svého tónu odfiltrout úžas. Pak ukážu na Molly. „Tohle je Molly Kwonová,“ zašeptám teatrálně.

„To by stačilo, Rose,“ odsekne Molly. Zdá se, že chce svou novou nejlepší kamarádku bránit. „Ještě jsem jí neřekla, jak se jmenuju příjmením.“

„V tom případě doufám, že jsem právě nevyzradila tajemství.“

Že by Molly nechtěla, aby se Danni dozvěděla, že je nedůležitou internetovou celebritou?

Nebo nechce, aby si ji Danni vyhledala, z nějakého jiného důvodu?

Příliš pozdě si uvědomím, že by to tak mohlo být. Pokud její nová kamarádka zatím neví, co se stalo v Amsterdamu, Molly by

mohla doufat, že to tak prozatím zůstane. Já sama si sice neberu servítky, když chci někoho rozladit, ale Amsterdam je tabu dokonce i pro mě.

„Není to žádné tajemství, jen na to ještě nepřišla řeč.“ Ještě nikdy jsem ji neviděla tak nervózní a nejspíš nejsem jediná, kdo si jejího napětí všiml, protože Danni bleskově změnil téma.

„Takže všichni tady pocházíte z nějaké mega bohaté rodiny?“ zeptá se.

Vyměníme si s Eleanor nevěřící pohled. Dokonce i Molly se zdráhavě usměje.

„Něco takového,“ opáčím potichu a Eleanor se málem zakucká smíchy.

Pak se do toho vloží Molly. „Rose tím chce říct, že se podle příjmení dají zjistit vzájemné vazby. Není to jen snobárna.“

„Snobárna je to jen asi z devadesáti procent,“ dodá Eleanor s rošťáckým úsměvem.

„Třeba,“ pokračuje Molly, „Eleanor je Kowalczyková a rodiny poloviny našich spolužaček zastupují Kowalczyk a Nought. Ta právnická firma,“ dodá, když si všimne, že se Danni nechytá. „Nebo tamhle Alfie. Jeho máma je Helen Paget-Harringtonová a Harringtonovi jsou jednou z nejstarších rodin v zemi.“

„A Pagetovi jsou... nikdo důležitý,“ dodá Eleanor. Střelí po mně provinilým pohledem – koneckonců mluví o blízkých přátelích mé rodiny –, ale já jí dám strohým kývnutím najevo, že může pokračovat, a ona se dá do vysvětlování.

„Alfieho táta se před lety přestěhoval z Londýna a vypracoval se až sem.“

Danni se rozpačitě zasměje. Zná ji teprve chvíličku, takže je možné, že si její výraz vykládám mylně, ale zdá se mi, že si Eleanor a Molly prohlíží, jako by to byly mimozemšťanky. „Aha,“ řekne. „Já ani nevím, co za práci dělají rodiče většiny mých kamarádů.“

Molly se jemně dotkne její paže. „Tyhle věci si nemusíš pamatovat. Nikdo tě z toho zkoušet nebude.“

Danni nakloní hlavu k rameni. „Myslím, že jsem něco jako Page-tovi. Moje příjmení vlastně nic neznamená.“

„Možná ne,“ pokrčím rameny. „Ale stejně by ses měla představovat celým jménem. Budeš tak míň vyčnívat.“

Šlehne po mně tak ostrým pohledem, až si říkám, jestli třeba nezapomněla, že tu sedím. „Tak dobře,“ souhlasí. „Jak myslíš. V tom případě jsem Daniela Nikdo Důležitý Blytheová.“

„No,“ opáčím, „já bych řekla, že teď jsi Daniela z Bramppathu. Aspoň něco.“

Molly mě probodne pohledem, zjevně s mým škádlivým tónem nesouhlasí.

Danni si to však zřejmě přebere přesně tak, jak to myslím, protože se zazubí od ucha k uchu a ve tvářích se jí udělají dolíčky. Všechny stopy nervozity jsou najednou pryč. Jako by rozkvetla a změnila se v někoho úplně jiného. „To teda jo,“ přisvědčí. „Já tvoje jméno znám, ale přesto by ses mi mohla představit.“

„Rosemary.“

„Mám ti říkat Rosemary, nebo Rose?“

„To záleží na tom, jak moc si padneme do oka.“

„Budu to sledovat. A neřekla jsi mi, jak se jmenuješ příjmením.“

„Já příjmení nemám.“

„Takže ráda vyčníváš z řady? Nebo nejsi dost důležitá na to, abys nějaké měla?“

Opru se tváří o svou zaťatou pěst, její nestydatost mě překvapila. „Vlastně obojí.“

Molly se mezi nás vloží dřív, než se stihneme pořádně rozjet. „Seznámila jsem se s Danni, když jsem si šla vyzvednout maturitní plášť,“ oznámí. „Je z Ameriky.“

Sevru orosenou flétnu se šampaňským v konečcích prstů, narovná záda a můj vztek na Molly se znovu přesune do popředí

mé mysli a pronikne do mého tónu, když odpovím: „Aha, takže ty patříš k americkým Blytheovým.“ Předstírám, že to myslím vážně. „Proč jsi to neřekla hned?“

„Rose, nechovej se jako mrcha,“ napomene mě Molly bezvýrazně. „Ona ještě nepozná, kdy si děláš legraci.“

„Můžeš své rýpání vydávat za smysl pro humor, protože nemáš příjmení?“ zeptá se Danni.

Jestli mě před chvílí zaskočila její nestydatost, nebylo to nic ve srovnání s tím, jak šokovaná jsem teď. Už jsem si zvykla, že cizí lidé a známí zdvořile předstírají, že jim moje legrácky připadají vtipné. „Je to jedna z mnoha výhod,“ řeknu nakonec.

Molly se otočí k Danni. „No, raději bychom měli tuhle debatu ukončit, aby ti svá příjmení mohli říct ostatní,“ pronese tónem, který mi napovídá, že moje chování považuje za nepředstavitelně hrubé.

Dovolím si tvrdit, že Danni je schopná mluvit bez rozmyslu stejně dobře, jako umí věci řečené bez rozmyslu přijímat, ale nechám si to pro sebe. Je zřejmé, že se s Molly už tak dostávám na nebezpečně tenký led.

Místo rozloučení povytáhnou obočí. Danni se vydá za Molly, ale pak se zastaví a podívá se na mě. „Těšilo mě, Rose,“ řekne a otočí se ke mně zády. Několik vteřin ji vyprovázím pohledem.

Eleanor se na gauči znovu otočí a zadívá se stejným směrem jako já, aby zjistila, kam koukám. Souhlasně zamručí a já nadskočím, protože je mi trapné, že mě přistihla, jak na ni zírám.

„Co je?“

„Rozhodně se chová divně,“ prohlásí Eleanor. Chvilíčku mi trvá, než si uvědomím, že mluví o Molly.

„Vždyť jsem ti to říkala,“ připomenu jí. „Myslím, že mě ne-návidí.“

„Tak to není,“ oponuje mi Eleanor, ale nezní ani zdaleka přesvědčivě. „Truchlí.“

Ano, takhle jsem si to zdůvodnila i já. *Truchlí*, namlouvala jsem si, když se mi vyhýbala na pohřbu. *Potřebuje prostor*, říkala jsem si, když se držela stranou po celý zbytek pololetí. *Snaží se přijít na jiné myšlenky*, vysvětlovala jsem si během letních prázdnin její příspěvky na sociálních sítích, které zveřejňovala, zatímco zprávy ode mě nechávala bez odpovědi.

Myslím, že popírání se v určitou chvíli začne nebezpečně podobat lhaní si do kapsy.

„Měla by ses jí prostě zeptat, co se děje,“ navrhone Eleanor, když neodpovím. Jen stroze přikývnu.

„Zeptám,“ oduším. Na rozdíl od Eleanor jsem dobře vycvičená a umím působit tak přesvědčivě, jak chci. „Ale ne tady. Nechci jí kazit večírek.“

V hloubi duše samozřejmě vím, co se mezi námi děje, i když to vědět nechci. Viní mě z toho, co se stalo v červnu v Amsterdamu, a já se jí nemůžu divit. Na jejím místě bych se taky nenáviděla.

Harriet Tomasová stojící u okna chytne Danni za ruku, když spolu s Molly procházejí kolem ní, a vtáhne je obě do skupinového rozhovoru. Harriet tam ten večer byla taky, ale když ji Molly pozdraví, působí to nelíčeně přátelsky.

Zabublá ve mně něco kyselého a temného, ale já to rychle potlačím, než se moje emoce stihnou naplno projevit.

Alfie, který nás dosud zvědavě pozoroval zpovzdálí, se znovu zvedne a nakráčí ke mně a Eleanor.

„Tak kdopak to je?“ zeptá se bez dalšího vysvětlování. Je naprosito zřejmé, koho má na mysli.

„Jmenuje se Danni,“ odpoví Eleanor.

„No dobře, ale co je zač?“ naléhá Alfie.

A to si Molly myslela, že moje rada ohledně příjmení je pouhý snobismus. Mám sto chutí jí později napsat, co Alfie před chvílíčkou řekl, jen abych jí dokázala, že jsem měla pravdu. Jenže ona by mi na tu zprávu stejně ani neodpověděla, že ne?

Danni se ohlédne a všimne si, jak na ni všichni tři zíráme. Ucukne pohledem, zatímco si dlouhými prsty pianistky nervózně hraje s manžetou svého rukávu.

„Prý nikdo důležitý,“ odpovím Alfimu.

Danni se po mně ohlédne, jako by mě zaslechla, i přes hluk, který v místnosti panuje. Tentokrát se mi podívá do očí.

Opětuju její pohled, ale ona se o pouhou vteřinku později podívá jinam.

Chudinka malá. Náš svět jí dá na frak.

KAPITOLA TŘETÍ

DANNI

Když mě máma s Dennisem konečně vysadí u školy, překvapí mě, že mám už zase knedlík v krku. Byla jsem tak zaneprázdněná přemýšlením o tom, co mě v Bramppathu čeká, že jsem úplně zapomněla na jednu z věcí, která tam se mnou nebude. Moje rodina.

Už žádné rodinné večeře, rodinné filmové večery ani rodinné procházky. Teď budu všechny tyhle věci dělat se skupinou cizích lidí. Co když mi ti cizí lidé brzy začnou připadat jako rodina? Co když si na konci semestru budu přát, abych nemusela odjet? Co když budu naopak odpočítávat dny, než odtud budu moct utéct, jak ze školy, tak od lidí v ní?

Důsledně si připomínám, že už teď mám dobrý důvod věřit, že se mi tu bude líbit. Znáám Molly. A k tomu příjmení svých spolužáků.

Určitě to bude v pohodě.

Zhluboka dýchej.

Dennis si cestou k bráně dělá legraci z velikosti Bramppathu. Donekonečna vtipkuje o věžičkách a obloucích, které zdobí hlavní budovu, o břečťanu pnoucím se kolem oken internátu a o šedém cihlovém zdivu, které se, jak nám vysvětlí, používalo jen v určitém období. Zeptám se, jestli si je jistý, že se s mámou nechtějí nastěhovat do mého pokoje na koleji, a oni se zasmějí, ale já to myslím napůl vážně.

Jak pokračujeme po klikatém chodníčku vinoucím se areálem, kolečka mého kufu se na nerovné cestě vydlážděné kočičími hlavami v jednom kuse zadržávají. Kolem nás se prohánějí desítky holek a jejich rodičů, tahají kufry a dekorace, deky a tašky a připomínají mi tím veverky, které se chystají na zimu.

Člověk by řekl, že si mě v tom chaosu nikdo ani nevšimne, ale oni si mě všímají. Každou chvíli si mě nějaká studentka nebo její rodič změří pohledem, prohlédnou si mé oblečení, vlasy a obličej a usoudí, že tu nemám co dělat. Pak znechuceně nakrčí nosy, významně povytáhnou obočí a pokračují v tom, co dělali, aniž by na mě aspoň kývli.

Přesně tohohle jsem se obávala. Kdybych tu vůbec nikoho neznala, nejspíš bych se vrátila do auta a choulila se na zadním sedadle, dokud bych mámu s Dennisem nepřesvědčila, aby mě vzali zpátky domů.

Všechny holky z pátého ročníku jsou ubytované ve stejné budově s názvem Dewitt, která je pojmenovaná po nějakém učiteli. Hellene nám to řekla na prohlídce, ale bylo to zrovna ve chvíli, kdy jsem začínala panikařit, takže si nevybavuju všechny podrobnosti. Je to jeden z těch objektů, který stojí téměř přesně ve středu areálu, přímo před obří mramorovou fontánou. Čím jste starší, tím blíž k hlavnímu vchodu bydlíte, takže nám pátákům byla vyhrazena druhá nejlepší nemovitost.

Já budu bydlet v přízemí, kde mi byl přidělen pokoj číslo jedenáct. Z Bramppathu mi před pár týdnů přišla vstupní karta, kterou jsme teď museli několikrát zasunout do dveří a znovu ji vysunout, dokud se čip nenačetl a zámek zeleně nezablíkal. Když vejdemo dovnitř, Dennis znovu obdivně hvízdne. Všechny pokoje v Bramppathu jsou jednolůžkové, a dokonce se sem podařilo vtěsnat i velkou postel, i když jen tak tak. Dál je tu ještě skříň a psací stůl, obojí z tmavého třeshňového dřeva, a kožené křeslo, kterým vybavení pokoje končí. Prázdné stěny jsou vymalované bledě krémovou

barvou a koberec je tmavě šedý, což je nejlepší odstín pro zamaskování fleků. Snažím se nemyslet na to, co by se mi právě teď mohlo skrývat pod nohama.

Můj pokoj je úplně obyčejný, maličkatý a páchne dezinfekcí.

Okamžitě si ho zamiluju.

A po několika hodinách úsilí už nevypadá jako přepychová vězeňská cela, ale spíš jako výstavní místnost z Ikey. Po mámi ně přísné přednášce, abych se věnovala lekcím klavíru, a následném dlouhém loučení, které musíme několikrát opakovat, protože máma pokaždé ztratí odvalu odejít a znovu se za mnou vrátí, jsou najednou ona i Dennis pryč. A já jsem tu sama.

Jsem úplně sama.

Chvilí bloumám po pokoji s pažemi založenými na prsou. Nena- cházím tu vůbec nic známého. Když mi máma navrhla, že mě vezme na nákupy do Targetu, abych měla v Bramppathu samé nové věci, okamžitě jsem po nabízené příležitosti skočila. Říkala jsem si, že čím víc nových, lesklých věcíček tu budu mít, tím líp, protože pak budu míň vyčnívat z davu. Ale teď toho lituju. Teď bych dala bez váhání přednost svému starému, vybledlému povlečení s proužky, které je věčně poseté kočičími chlupy, a toho nového, zářivého bych se s chutí vzdala.

A navíc: věci z Targetu udělají na moje spolužačky nulový dojem. Něco jsem si namlouvala, a byla jsem vedle.

Pošlu Molly zprávu, že už jsem tady, dřív než se mi začne stýskat po domově.

Ukáže se, že je ubytovaná jen o poschodí výš, na patře B, takže za necelou minutu seběhne ke mně dolů. Chvilí zdvořile obdivuje všechny moje věci z Targetu, pak sebou pleskne na mou postel, roztáhne končetiny do polohy mořské hvězdice a začne na matraci nadskakovat. „Nemáš tušení, jak je super být skoro v maturitním ročníku,“ libuje si a spokojeně poplácá postel. „Loni jsme měly na pokojích jednolůžka, to byla hrůza.“

Posadím se obkročmo na židli u psacího stolu a opřu si bradu o její opěradlo. „A tohle je něco jako extra velké jednolůžko? Protože, upřímně řečeno, já takhle velkou postel nemám ani doma.“

Molly se zvedne na loktech a vrhne na mě lítostivý pohled. Kdybych nevěděla, že to Molly nemyslí zle, dost možná bych se urazila. „Jak jsi to přežila?“ zeptá se účastně.

„Lidé spí na jednolůžkách normálně a přežívají to úplně v pohodě, Molly.“

Myslím, že ji moje poznámka vrátila do reality, protože kajícně sklopí hlavu. „Promiň. Občas mluvím úplně jako Rose.“

Zasměju se a vzpomenu si na rozhovor s princeznou Rosemary na Mollyině večírku. Nebyla tou nejprotivnější osobou, jakou jsem kdy potkala, to ani zdaleka, ale nedá se říct, že by byla zrovna přátelská.

Pořád si nejsem jistá, co si o naší interakci mám myslet. Na jednu stranu to bylo poprvé, co jsem ten den udělala něco jiného, než že jsem se usmívala a zdvořile odpovídala na otázky a panikařila, že zanechávám mizerný první dojem. Na druhou stranu si myslím, že ve mně Rosemary možná jen spustila reakci „bojuj nebo uteč“, což ovšem rozhodně není totéž jako vylézt ze své ulity.

Tak co se to mezi námi stalo? Že bych v ní instinktivně rozpoznala stejný typ tyranky, která mě minulý rok šikanovala? Madison a ta její parta se koneckonců chovaly podobně. Trousily drobné poznámky, které zněly přátelsky a nevinně, třeba se mě ptaly na můj názor nebo mi pochválily outfit, ale když jsem je vzala vážně a odpověděla normálně, vyprskly smíchy, jako by bylo k popukání, že jsem vůbec uvěřila tomu, že by na mě mohly být doopravdy milé. Jediný bezpečný způsob, jak na ty holky reagovat, bylo mlčení nebo chlad. Tomu se vysmívat nemohly. Na druhou stranu jsem kvůli tomu působila jako protiva na každého, kdo se ocitl v doslechu. Nikdy jsem nemohla vyhrát – a přesně to ony chtěly.

Ale to bylo loni a na večírku u Molly se mi žádná partička holek neposmívala. Takže bych měla Rosemary prozatím považovat za docela milou holku, se kterou se jen ještě tak dobře neznáme, ne? To, že má pichlavý smysl pro humor, přece nemusí nutně znamenat, že mě začne šikanovat.

Teda aspoň doufám, že ne.

Molly mezitím změnila polohu. Její čelist a pěsti jako by soutěžily o to, kdo se sevře pevněji. Aby bylo jasno, její pěsti vítězí.

Když Molly ten den mluvila s Rosemary, všimla jsem si, že z řeči jejího těla vyzařuje stejné napětí jako právě teď. Když už na Rose přišla řeč, rozhodnu se položit Molly otázku, která mi od jejího večírku nepřetržitě vrtá hlavou. „Poslyš, když jsme byly u tebe doma, lidé se tě pořád ptali na Rosemary.“

Molly přikývne a začne kroužit rameny a protahovat si krk.

„Tak nějak to znělo, jako by vás všichni považovali za kamarádky,“ pokračuju. „Myslím jako blízké kamarádky. A přijde mi, že ty to tak nevnímáš.“

Molly předstírá, že ji moje slova šokovala. „Vážně ne?“

„Já vím, nevyšiluj, jsem jen super všímavá,“ poznamenám suše. Její vtípek mě pobavil, ale zároveň se mi ulevilo. Jestli se z Rose vyklube pěkná potvora, budu se jí chtít klidit z cesty, což by bylo docela těžké, kdyby byla nejlepší kamarádkou mé jediné kamarádky.

„Jo. To by bylo na dlouhé povídání. Já a Rose jsme bývaly nejlepší kamarádky, ale teď jsme... Vlastně ani nevím, co jsme.“

„Stalo se mezi vámi něco?“ zeptám se. „Nebo je prostě jenom hrozná?“

Už když se ptám, napadne mě, že by to mohla být příliš osobní otázka, a Molly moji domněnku potvrdí zavržením hlavou. „Jo, hele, něco se stalo, ale je to... složité. Povím ti to někdy jindy. Jestli... jestli na to nepříjdeš sama. Rose není hrozná. Ona je jenom... Tak jo, věc se má tak. O Rose musíš vědět, že je princezna

a všechno ostatní je až na druhém místě. A tím myslím všechno. Chápeš, že takový přístup může být toxický, že jo?“

„Jasně.“

„Máme spoustu společných přátel, takže mezi námi nechci rozpoutat válku nebo tak něco. Jen se teď snažím držet si od ní trochu odstup, víš?“

Takže když Molly tvrdila, že jí poskytnu dobrou záminku, aby se na svém večírku mohla vyhnout určitým lidem, myslela tím jen jednu osobu. Myslela tím Rosemary.

„Každopádně,“ řekne Molly a zvedne se. „Mohly bychom se vyfotit při stěhování?“ požádá mě. „Chci to dát na storíčko.“ Klekne si vedle mě, já vystřihnu pózu a ona se hned vrhne na upravování fotky. „Jaké máš uživatelské jméno?“ zeptá se. „Označím tě.“

O několik vteřin později mi na telefonu cinkne upozornění. Kliknu na její profil a chci si ji přidat do přátel, ale když si všimnu počtu jejích sledujících, jsem tak šokovaná, že úplně zapomenu, co vlastně dělám. Na moment bych dokonce přísahala, že mě šálí zrak. Možná mě to vysoké číslo oslepilo.

„Proto dávám přednost textovkám,“ poznamená, když si všimne mého výrazu. „Na sociálních sítích mi chodí docela dost soukromých zpráv a je snadné nějakou přehlédnout.“

„Páni! Takže jsi influencerka?“ zajímám se a zvědavě projíždím její profil. Nepřipadá mi nijak výjimečný. Prostě běžná směs selfieček, fotografií krajiny a různých aktivit. Všechno působí dost uvolněně a ležérně. Nebo je to záměr a její profil je ve skutečnosti pečlivě upravený, aby v návštěvnících vyvolával přesně takový dojem. Těžko říct.

„To slovo nesnáším,“ řekne Molly. „Jestli o sobě někdy prohlásím, že jsem influencerka, máš moje svolení si ze mě utahovat, dokud se mi nevrátí zdravý rozum.“

„Vždyť ty *jsi* influencerka,“ opáčím a ukážu jí displej svého telefonu, jako by snad potřebovala důkaz, aby mi uvěřila.

Neochotně pokrčí rameny a viditelně zrudne. „Když jsem byla malá, můj táta byl premiér a brávil mě s sebou na tiskovky a tak. Zemřel ještě před koncem svého funkčního obd- Ne, je to už spousta let, Danni, netvař se kvůli mně tak smutně a prosím tě, neříkej mi, že tě to mrzí. Každopádně, krátce nato mnou média začala být docela posedlá. Myslím, že mě lidé znají jen díky tomu, protože jinak na mně není vůbec nic zajímavého. Nic neumím nebo tak.“

Sice mě mrzí, že Molly umřel táta, ale požádala mě, abych to neříkala, takže už se k tomu nevyjadřuju. „Je znát, že si na svém profilu dáváš záležet,“ řeknu místo toho. „Já jsem za celý svůj život vytvořila asi tak dvacet příspěvků. Takže mi to připadá fakt působivé.“

„Ani ne. Většinou zveřejňuju jen vlogy o tom, co ten den zrovna dělám, nebo vyjadřuju svůj názor na cokoli, o čem zrovna přemýšlím. Nikdy nebudu ten typ člověka, který dbá na správné rozložení nebo branding nebo něco podobného. Upřímně řečeno, dělám to jen proto, že mi to docela vynáší. Nedostávám totiž moc velké kapesné.“

Asi po půlhodině poflakování u mě v pokoji mi Molly nabídne, že mě provede po Dewittu. Poradí mi, který sprchový kout mám v koupelně používat („V těch prostředních teče teplá voda nejrychleji.“), prozradí mi neoficiální pravidlo etikety ohledně dveří mého pokoje („Když necháš dveře pootevřené, znamená to, že budeš ráda, když se za tebou lidi staví na pokec.“) a ukáže mi nástěnku u vchodu („Ty hraješ na piano, že jo? Tady se můžeš přihlásit na večerní představení.“).

Pozorně studuju nástěnku zaplněnou nejrůznějšími letáky s oznámeními o kroužcích a táborech. V jejím středu se vyjímá obří protidrogový plakát s trapnou ilustrací skupinky teenagerů, kteří prchají po louce před zapáleným jointem. Stojí na něm, že nejpříjemnější prožitky nejsou způsobené chemickými látkami.

„Vzpomínám si, že jsem někde viděla zmínku o lyžařských výletech,“ řeknu s nadějí v hlase a hledám zápisový arch. Zima tu bude co nevidět.

„Ty jsou bohužel jenom pro čtvrté a šesté ročníky. Rose loni trvala na tom, že musím jet s ní, ale není to nic pro mě,“ vysvětlí Molly se smíchem, který ale utichne, sotva si uvědomí, o kom mluví. Rozpačitě si zastrčí za ucho pramen lesklých černých vlasů a změní téma. „Ráno se pro tebe zastavím a půjdeme spolu na snídani. Musíš být připravená nejpozději deset minut po sedmé. V jídelně to funguje způsobem ‚kdo dřív přijde, ten si sedne‘, takže když přijdeme pozdě, nezbude na nás místo u stolu s ostatními holkami.“

Poděkuju jí, ale moje slova ani zdaleka nevystihují, jak zatraceně moc jsem jí vděčná. Co bych si zítra ráno počala, kdybych ji tu neměla? Dorazila bych na snídani v 7.13 a trapně posedávala stranou na konci stolu plného holek, které spolu vyrůstaly, nikdy mě neviděly a nechtějí mě mezi sebou?

Naštěstí je tu Molly. A jestli se se mnou dala do řeči jen proto, abych zaplnila prázdné místo po princezně Rosemary? V tom případě jsem vděčná i Rose.

Netuším, co provedla, že už se s ní Molly nechce kamarádit, ale její ztráta se stala mým vítězstvím.

KAPITOLA ČTVRTÁ

DANNI

Druhý den ráno mě Molly přijde vyzvednout do mého pokoje přesně v 7.10, jak slíbila, abychom spolu mohly jít na snídani. Jediný problém je v tom, že jsem příliš pozdě zjistila, že nemám ponětí, jak se uvazuje kravata, a že to ani s pomocí online návodů není taková brnkačka, jak jsem si původně myslela. Soustředila jsem se na to tak moc, že jsem úplně ztratila pojem o čase, takže když Molly dorazila, našla mě jen ve školní košili, pyžamových kalhotách a s kravatou, která mě škrtila jako smyčka. Když v 7.16 konečně opouštíme můj pokoj, koktám „děkuju“ a „promiň“, jako by to byla jediná slova, která znám. Chtěla po mně jen jedinou věc – abych byla připravená v 7.10 –, a já to podělala. Pochopitelně.

Fronta na snídani už se táhne z jídelny ven, odkud pokračuje přes celé nádvoří. Než tam s Molly dojdeme, stojíme až u fontány a já ještě několikrát zašeptám „promiň“, tváře rozpalené do ruda.

„Vážně je to v pohodě, nic se neděje,“ chlácholí mě Molly a je přitom natolik přesvědčivá, že se trochu uklidním. „Počítala jsem s tím, protože první ráno tu bývá ještě větší nátrask než jindy. Vůbec nemáme zpoždění.“

Fronta rychle postupuje a netrvá dlouho, než se dostaneme až do jídelny. Před námi a nalevo od nás stojí desítky dlouhých dřevěných stolů, napravo zahlédnu výdejní okénko. Zpoza něj skupina šesti kuchařů se sítkami ve vlasech vydává slaninu, vajíčka

a smažené žampiony, a teprve když ke mně doputuje vůně tuku, soli a chleba s máslem, uvědomím si, že mám hlad jako vlk.

Když se přiblížíme k okénku, zaměřím se na mrakodrap toustů, který levou rukou doplňuje uštvane vyhlížejíci žena, zatímco tou druhou hází krajíce chleba do tousteru. Naberu si víc, než zvládnu sníst, protože můžu, protože – famfáry – tohle je teď můj život. Život plný dokonalých snídaní. Naposledy jsem si mohla vychutnat neomezenou snídani formou bufetu na dovolené, když jsme jeli navštívit prarodiče na Floridu, a to mi bylo asi devět let. A tenhle roh hojnosti navíc vypadá mnohem lákavěji.

S talíři přetékajícími jídlem se s Molly vydáme ke stolu s několika volnými místy, o kterých předpokládám, že jsou vyhrazená pro nás. Molly odhodí talíř a začne se bouřlivě objímat se spolužačkami, se kterými se včera nejspíš nestihly pozdravit. Chvilí tam rozpačitě postávám a pak položím svůj talíř na prázdné místo vedle Mollyiny snídaně. Nikdo ještě nesedí, a tak stojím za židlí, stejně jako ostatní, bubnuju prsty do dřevěné desky a doufám, že nevypadám ani z poloviny tak rozpačitě, jak se cítím.

Po nějaké chvíli se v místnosti rozhostí ticho a já se rozhlédnu, abych zjistila, co se děje. V průvodu naleštěných bot, sak a obleků vchází do jídelny ředitel školy, černoch s velmi krátce střiženými šedivými vlasy a hlubokými vráskami, následovaný štrúdlm asi dvaceti holek.

Všimnu si Eleanor – té snobky s opálenou pletí a dlouhými kudrnami z Mollyina večírku, co sáhodlouze žvanila o tom, že některé rodiny jsou naprosté nuly –, která jde hned mezi prvními, a dojde mi, že to jsou prefektky. Sotva mi to docvakne, najednou se přímo přede mnou objeví princezna Rosemary.

Sjede rychlým pohledem holky u mého stolu a pak se její oči setkají s mými. Trvá to jen zlomek vteřiny, ale působí to jako podivně závažný okamžik. Jako by se všechno kolem zpomalilo, takže mi ta půlveřina připadá spíš jako minuta.

Je moc hezká. Tak hezká, že bych kvůli tomu mohla zapomenout, že stojím v místnosti plné lidí, kteří netuší, že existuju, protože i já sama na chvíli zapomenu, že někdo z nich existuje. Připadá mi trochu nespravedlivé, že se Rose narodila do takové rodiny a bohatství, a navíc je krásná. A není to tak, že bych na ni žárlila, protože mi byly minimálně dvě, ne-li tři z těchhle kategorií odepřeny. Nebo možná žárlím, kdo ví. Pravdou zůstává, že je hezká. Krásná.

Její vlasy nejsou jen obyčejně hnědé, jsou husté, lesklé, čokoládově hnědé a po ramenou jí splývají v dokonale hedvábných vlnách. Její oči nejsou jen obyčejně zelené, jsou pronikavé a dostatečně výrazné, takže se z nich dá vyčíst, že jí něco připadá vtipné, dříve než se její ústa stihnou zvlítnout do úsměvu.

A obdivuju i její držení těla. Ať sedí, nebo stojí, působí sebejistě, záda má jako pravítko a je vysoká tak, že vás to nutí se na ni dívat. Najednou si uvědomím, že se přílišně hrbím, a pokusím se narovnat.

Hlavou mi znovu bleskne ta neodbytná otázka: *Smála se na večírku u Molly se mnou, nebo mně?* Od včerejšího rozhovoru s Molly nad tím nemůžu přestat dumat a střídavě docházím k různým závěrům. Zajímalo by mě, jestli to dělá schválně. Jestli se stylizuje do neustále se měnících póz.

Ředitel a prefekty se seřadí podél hlavního stolu na druhém konci jídelny. Ředitel si na svém místě uprostřed skupiny upraví brýle se zlatými obroučkami a pomalu, táhle nás osloví.

„Přeji vám všem dobré ráno a vítám vás v první školní den na Bramppathu. Většinu z vás znám, ale vidím mezi námi i mnoho nových tváří. Studentky, které se k nám vrátily z letních prázdnin, vítejte doma. Studentky, které u nás teprve začínají... vítejte doma též. Dovolte mi, abych se představil těm, se kterými jsem se zatím nesetkal. Mé jméno je Alistair Unley a těším se, až se s vámi za malou chvíli seznámím osobně.“

Počká, abychom mohly zatleskat, a teprve pak pokračuje: „Než se dáme do jídla, rád bych vám představil naše prefektky a předsedkyni. Doufejme, že je všechny do konce roku poznáte osobně. Prosím, abyste je respektovaly a důvěřovaly jim. Pokud se budete potýkat s nějakými problémy nebo se budete chtít na něco zeptat, neváhejte se na ně obrátit, jakmile je potkáte v areálu školy. Nepochybují o tom, že vám pomohou, jak nejlépe budou umět.“

Rose se úkosem podívá na Eleanor, zatímco ředitel vyjmenovává prefektky, a já bych přísahala, že si navzájem něco beze slov sdělují. A pak zaslechnu tichoučké, téměř neslyšné uchechtnutí, které by mi stoprocentně uniklo, kdybych nestála těsně vedle ní... vedle Molly.

„A na závěr vás všechny zvu ke společné ranní modlitbě. *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto.*“

Myslím, že to poslední je latina, ale nevím to jistě, protože latinsky neumím. Na svou obranu musím říct, že je to poprvé v životě, co slyším latinu z úst skutečného, živého člověka. Podle mých zkušeností je to obvykle jazyk vyhrazený pro filmové padouchy. A nejspíš tedy i pro katolíky? Henland je extrémně pobožná země. Když jsem oznámila Rachel, že se budu stěhovat a kam, nejdřív se musela vyvztekat, že ji opouštím, ale pak zvážněla a řekla: „Možná bude lepší, když tam nikomu neprozradíš, že jsi bi. Je možné, že je tam bisexualita nelegální.“ Mimochodem, ověřila jsem si to a nelegální není, což ovšem neznamená, že by s ní nikdo neměl problém. Tak nějak nevěřím, že by v zemi, kde lidi běžně mluví latinsky, přijali bisexuálního člověka s otevřenou náručí. Připadá mi to jako špatné znamení.

„*Sicut erat in principio, et nunc, et semper, et in saecula saeculorum.*“

Jakmile ředitel dořekne poslední slovo, všichni si jdou sednout a díky bohu za to, protože já už jsem tak vyhladovělá, že mě z toho bolí žaludek. Jenže vzápětí poté, co utichne vrzání a skřípání židlí,

to v jídelně začne dunět a burácet tak hlasitě, jako by tam vybuchla bomba. Nadskočím leknutím a rozhlédnu se kolem sebe, abych zjistila, co se to sakra děje. Pořád nepřišel čas na jídlo, to je mi hned jasné. Všichni v místnosti dupou ze všech sil, a aby to nebylo málo, křičí a volají z plných plic. Většina holek se na svých místech otáčí směrem ke dveřím, do nichž právě vpadla holka, která vypadá tak na třináct nebo čtrnáct let. Tváře má rudé jako rak, knoflíky u košile zapnuté v nesprávných dírkách a kravatu rozvázanou.

„Když přijdeš pozdě, ostatní na to upozorní,“ vysvětlí mi Molly, jakmile ten rachot konečně utichne. Holčině se podaří ukořistit židli a za sborového smíchu se na ni posadí. „Udělat to hned první den je pěkně pitomé. Ředitel si na ni teď zasedne, uvidíš.“

Konečně se můžeme pustit do jídla a já se málem rozbřečím štěstím.

Sotva ochutnám první sousto, málem se rozbřečím štěstím podruhé, protože vajíčka jsou perfektní, slanina je perfektní a tousty... no, tousty by vlastně potřebovaly ještě pár vteřin v tousteru, ale nestěžuju si. Rozhodnu se, že jestli bude snídaně takhle lahodná každý den, zvládnu všechno, co si na mě škola přichystá, a stejně nebudu litovat, že jsem tady.

Dalším úspěchem je zjištění, že se mnou Molly bude chodit na klasická studia, a dokonce se nám podaří najít v zadní části posluchárny dvě volná místa vedle sebe. Na druhé hodině, což jsou moderní dějiny, sedím sama a snažím se ignorovat dlouhé zkoumavé pohledy, které se na mě v jednom kuse upírají. Klidně bych si mohla začít myslet, že mé spolužačky nikdy předtím neviděly holku se stipendiem. Molly tvrdila, že v uniformě splynu s davem, ale já ve skutečnosti čelím opovržení, které na mě útočí ze všech stran jako raketové střely. Dělán něco, čím na sebe poutám pozornost? Je to snad tím, že v mých tmavě blond vlasech schází jemňoučký melír, nebo protože je můj náramek z chirurgické oceli místo z bílého zlata?

Nebo na mě prostě vidí to, kvůli čemu mě nenáviděly moje spolužačky v loňském školním roce?

Na biologii dorazím s předstihem, abych se stihla schovat v nejvzdálenějším koutě. Zakryju si pusť dlaněmi, opřu se lokty o stůl a sleduju, jak se studentky hrnou do třídy, jak na mě civí a jak na mně jejich pohledy pokaždé lpí nápadně dlouhou dobu.

Pak v tom moři zahlédnu známou tvář. Do třídy právě vešla Rosemary. Oči má opuchlé a vypadá to, že je úplně mimo. Stejně jako všichni ostatní – protože na mě zřejmě svítí reflektor nebo co – si mě samozřejmě všimne. Pak zaváhá a otálí tak dlouho, že si na vteřinu málem pomyslím, že se snad posadí vedle mě. Líbím se jí. Moc se jí líbím.

Ví to vůbec?

Pokud doufám, že se mi dostane nějakého vysvětlení, mám smůlu, protože v tu chvíli se za Rose vynoří Eleanor a zatáhne ji k několika prázdným místům v pravé polovině posluchárny. Posadí se vedle sebe a Rose si okamžitě položí hlavu na stůl, ruce si složí pod hlavu jako polštář, zavře oči – a reflektor namířený na mě jako mávnutím kouzelného proutku zhasne.

A já teď nevím, co je horší. Být zesměšňovaná, nebo neviditelná?